BONNIE HEARN HILL

KUI VERI VOOLAB

Proloog

Ensenada, laupäev, 2. juuni, kell 19.25

Juba enne Tecate õlle lõpunijoomist teadis Roxene, et informaator ei ilmu välja. Ta sai peaaegu alati aru, millised neist saavad ülesandega hakkama ja millised mitte. Ta tõstis klaasi letile ja vaatas enda kõrval istuva suure, ennastimetleva tekiilase naeratusega Norm Flannigani poole, kes paistis ikka veel uskuvat, et neil veab sel nädalal juba teist korda.

Kortsus teksapükste, liivakarva juuste ning tema omaga sarnaneva nokkmütsiga mees polnud suitsuses ruumis hästi nähtav. Roxene oli kindel, et temagi on niisama nähtamatu. Märkamatuks jäämine ei olenenud üksnes rõivastest, vaid ka suhtumisest, mida ta oli kunagi Quanticos õppinud ja tollest ajast saadik iga päev praktiseerinud.

Nad olid valinud avaliku koha, mitte küll turistimagneti nagu Hussong's, kuid siingi oli piisavalt ameeriklasi, et nad liigset tähelepanu ei tõmbaks. Terve sein oli kaetud endiste klientide seepiavisanditega.

Naine imestas endamisi, kes oleks nõus maksma, et temast säherdune portree maha jääks?

Kurva näoga baarmen ilmus uuesti nähtavale, justkui oleks oodanud, millal Roxene viimase sõõmu rüüpab, kuid tõelise matšomehena pöördus ta Normi poole. „*¿Una más?*"

„*Por favor.*"*

Naisel oli Normi viletsa hispaania keele oskuse pärast häbi. „Milleks üldse vaeva näha?" küsis ta, kui sünge paks mees oli külmiku juurde kadunud. „Ütlesin sulle, et see on tüng. Keegi tunneb kedagi, kes tunneb kedagi, kellel on paat. Otsustab mängida kangelast, helistab narkopolitseisse ja siis mõtleb ümber."

„Kui ma viimati kontrollisin, oli paat Mehhikos." Norm valas klaasi sisu kurku, jättis selle huultele ja kinkis vanemagendile irve, mida naine vihkas. „See, et sina töötad täiskäigul, ei tähenda, et ülejäänud maailm sinuga sammu peaks. Miks sa ei võiks pisut hoogu maha võtta?"

Roxene laskis märkuse kõrvust mööda. Praegu polnud sobiv aeg ega koht erimeelsuste klaarimiseks.

Nende selja taga nurgas laulis üks kitarriga tüüp „Paloma Queridat", imiteeris küllaltki osavalt Pedro Infantet, kuid ei tulnud saatepartiiga kuigi hästi toime. Ühes tagumises lauas istusid kaks kolledžineidu, kes kulistasid tempokalt tekiilat ja valmistusid elu halvimaks pohmakaks. Õhk oli suitsust paks ja valgust liiga vähe. Miski selles paigas – muusika, morn baarmen ja seinal olevad portreed – ajas naise ärevile. Siin valitses tüüpiline enesealandlik õhkkond, mis oli vähemalt pealtnäha liigagi ohutu. Alaseljale peidetud Glocki revolver ei tekitanud enam ebamugavustunnet.

---

* „Veel üks?" – „Jah, palun." (Siin ja edaspidi tõlge hispaania keelest.)

„Arvan, et peaksime minema."

Baarmen asetas tema ette uue õllekannu ja täitis Normi klaasi Sauza pudelist. Norm libistas vastutasuks letile mündid nagu pokkerimängija ja pöördus uuesti kaaslanna poole. „Veel üks õlu ei tapa sind. Ja kui see tüüp välja ei ilmu, võime hilisele õhtusöögile minna."

Roxene lükkas kruusi eemale. „Lähme kohe," jäi ta endale kindlaks.

Norm upitas end pukilt maha. „Nagu soovid," kohmas ta, valas tekiila kurku ega teinud teist nägugi.

Ta oli sõnade tähendusest aru saanud ja Roxene teadis, et tema soovi austatakse, ehkki Norm pidas seda järjekordseks kapriisiks. Nad lahkusid niisama märkamatult, kui olid saabunud. Norm avas paakunud puidust ukse ja naine astus välja, kus lõhnas ookeani ja fritüüritud krevettide järele, millega *taco*-müüjad olid päev läbi kaubitsenud. Kuid see ei virgutanud teda.

Roxene kummardus mehele lähemale ja üritas end kokku võtta. „Kas see paik mõjus sulle sama jubedalt nagu mullegi?"

„Mitte jubedamalt kui kõik muud paigad." Norm tõmbas sügavalt hinge. „Ilmselt oli asi sigarettides. Aga ma arvan, et sul on selle tüübi suhtes õigus. Ta ei kavatse nägu näidata. Kas tahad midagi süüa?"

Naine raputas pead ja kõmpis ümber nurga auto juurde. „Tahan magada." Ta ei suutnud veidrast tundest vabaneda. Ta püüdis mõelda, kuid tundis isegi värskes õhus suitsuhaisu. Mis oli valesti? Mis oli muutunud? *Muusika.*

„Kitarrimängija," ütles ta.

„Mis temaga on?"

„Ta lõpetas mängimise kohe, kui ma tõusin. Aga see polnud veel kõik. Ma ei saanud kohe aru, kuid nii see oli. Ta jälgis meid."

„Arvad, et...?"

Enne kui Norm jõudis küsimuse lõpetada, kõlasid selja taga kiired sammud ja laetava püssi surmapaugud. Naine pööras viuhti ümber. Teda sihiti püssiga. Nende ees seisis kitarrimängija.

„Te lahkusite enne, kui jõudsime rääkida," teatas mees veatus inglise keeles. „Astuge sinnapoole!" Ta viipas põiktänava suunas, mis oli vähem kui meetri kaugusel.

„Võime siinsamas rääkida." Norm ei teinud käsku kuulmagi ja nihkus naisele lähemale. „Teie oletegi see, kes meile vihje andis, eks?"

„Jah, aga te lahkusite liiga kiiresti. Astuge sinnapoole, palun!"

Roxene kiikas tänavale. Tühjus. Põiktänaval võis neid oodata ükskõik mis või kes. Nende ainuke lootus oli see, et keegi on neid märganud. Ta tabas kuupaistel Normi pilgu ning andis vaikides mõista, et mees tolle värdja tähelepanu kõrvale juhiks.

Norm astus veidi lähemale. Naine taandus. Kuu säras liiga eredalt nagu too valguselaik, mis teda pimestas. Roxene pidi sellest eemalduma ja keskenduma mehele, kes nende ees seisis, et samal ajal teksapükste värvli vahelt relv välja sikutada.

„Kuradi mölakas!" Normi hääl oli veider. „Mis mängu sa mängid? Mida sa mu joogi sisse panid?"

Normi tekiila ja Roxene'i kahtlaselt mõru õlu. Raisk! Kuu paistis jälle näkku ja mängis naise nägemise ning tasakaaluga peitust.

„Ärge kartke." Võõras osutas põiktänava poole. „Ma ei soovi teile halba, aga me peame rääkima. Minge nüüd!"

Norm tõukas meest. Roxene asus rünnakule, lõi tundmatul püssi käest ja haaras oma relva. Tema silmade ees tantsisid kirevad värvid. Ta ei teinud valgusemängust välja, vaid sättis relva laskevalmis.

Keegi haaras tal õlast. Vastaseid oli kaks. Ta polnud sellega arvestanud. Tema kallal rüselev mees paistis olevat teisest suurem, tugevam ja ohtlikum. Üha hääbuva jõuga üritas Roxene tõugelda, sikutada ja vabaks rabelda, et tabada isikut, kes oli tema käed seljale väänanud. Ta nägi ebaühtlases kuuvalguses, kuidas Normi suur kere prantsatab maha nagu kangarull. Teine mees, kes oli Normist suurem, põlvitas tema kõrvale.

Seejärel Norm kadus.

Võitle. Ta pidi võitlema. Kui ta alistub valgusele ja sellele, millega teda oli uimastatud, võib see neile elu maksta.

Kellegi tugevas haardes hakkas ta varjudemaale triivima. Ta kuulis kusagilt naeru, nõrka üminat ja Pedro Infante laulu. Ta püüdis keskenduda laulule, mis muutus järjest vaiksemaks ja kaugemaks, kuni vaikus ning pimedus ta endasse neelasid.

Üks

Pühapäev, 3. juuni, kell 14.30

San Joaquin Valleys oli suvel kuumem kui Mehhikos ja põrgus kokku, nagu Corina Vasqueze isal oli kombeks öelda. Tol momendil olnuks naine nõus viibima ükskõik kummas paigas, peaasi, et mitte Valley Voice'i kohvikus, kus tänu uue juhtkonna säästurežiimile oli kuumus peaaegu niisama lämmatav kui õues.

Ent töökaaslaste suhtumises temasse polnud kübetki soojust. Corina ostis tassitäie Chai teed, maksis kassasse ja vaatas ringi. Paistis, et keegi kohvikus viibijatest ei kavatsenud teda oma lauda kutsuda. Niisama hästi võinuks ta teetassiga oma kabinetti, kirjutuslaua juurde minna. Vähemalt saaks veidi tööd teha, ilma et Matthew Henderson kuklasse hingaks.

Ta hakkas parajasti mööda koridori tagasi kõmpima, kui liftist tuiskas välja linnauudiste toimetaja J. T. Malone.

Mees jäi teda nähes seisma. „Kus kuradi kohas on Henderson?" põrutas J. T. Ta kandis nagu ikka näruseid riideid – valget särki ja

šokolaadpruune pikki pükse, mis olid tema nahast üksnes tooni võrra tumedamad. Ta oli selles hoones vist ainuke inimene, keda ei paistnud kuumus morjendavat. Nad olid kunagi hästi läbi saanud ja peaaegu sõbrustanud, kuid see lõppes siis, kui uus peatoimetaja Ivy Dieser oli Corina Matthew Hendersoni abiliseks ülendanud.

„Tal on täna vaba päev," vastas naine. „Täna on pühapäev, kui teada tahad."

„Kuhu ta läks? Teda pole kodus ja ta ei vasta telefonile ega e-kirjadele."

„Ta tuleb homme tööle. Miks sul temaga tuli takus on?"

J. T. kõhkles veidi, justkui oleks temalt midagi välja pressitud. „Sain olulise vihje. Linna lähedalt leiti surnukeha. Politseist öeldi, et tegemist on linnapeaga."

Viivuks Corina kohkus. Wes Shaw, tema Wes oli praegu linnapea, kuid J. T. ei rääkinud tollest mehest. Corina aju asus nappi informatsiooni töötlema ja ta tuletas endale meelde, et Wes Shaw ei kuulu juba ligi aasta aega enam temale.

„Sa mõtled Tina Kelloggi?"

„Just täpselt. Linnapea."

Jahmatus rajas teed tunnetele. Tina Kellogg oli surnud. See ei saanud olla tõsi, kuid just seda olid kõik kahtlustanud, kui naine polnud naasnud reisilt rannikule, tasunud maja laenumakset ega võtnud ühendust sõpradega. Corina võitles pisaratega, mis kaasnesid mõistmisega. „Kui hirmus! Ta oli ju korralik naine."

„Jah." J. T. piidles teda veelgi pingsamalt kui harilikult. „Kui me Hendersoni ei leia, siis pean vist sinu sündmuskohale saatma."

Vist?

„Meil pole aega teda otsida," lausus Corina ja suundus trepi poole, adrenaliin verre tulvamas. „Ütle mulle lihtsalt, kust ta leiti. Lähen kohe sinna."